

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STĂNESCU, ROXANA

Suflete răătăcite / Roxana Stănescu. - București : Bookzone,
2025

ISBN 978-630-305-493-3

821.135.1

ROXANA STĂNESCU

SUFLETE
RĂTĂCITE

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

1. Prea târziu!

Deși se grăbea, înainta cu greu printre stropii mici de ploaie și mocirlă de pe strada ce părea că nu se mai sfârșește.

Aici, la periferia Marsiliei, stratul de noroi era cu mult mai gros decât în centrul orașului. Călcase deja pe resturile câtorva șobolani morți, amestecate cu bolovani și fecalele deversate de pâraiele umflate. Geanta îi atârna greu într-o mână. Cu cealaltă folosea ca baston tija de metal, care-l ajuta zilnic să se miște și să-și facă loc printre victimele mâncate de bube. Acum era utilă fiindcă îl împiedica să se facă una cu mizeria de pe jos. Asta ar mai lipsi după cât îndurase în ultimele zile! Primele semne ale nopții începuseră deja să-și facă simțite prezența.

„Trebuie să ajung cât mai repede la Sophie!” își spuse Pierre, cu gândul la surpriza pe care voia să i-o facă și încercând să ignore usturimea care-i cuprinsese fața încă de ieri. Barba nerasă îi înțepa pielea mai rău decât hoardele de țânțari flămânzi care împânzeau orașul. Avea momente în care obrații îi rămâneau împietriți și atunci era mai bine. Un soi de amorțeală îi poseda simțurile. Vreo două zile îl ajutase mirosul degajat de

ierburile din ciocul măștii, un amestec de levănțică, mentă și mușețel. Pentru că n-a putut s-o lase jos și să le înlocuiască cu altele proaspete, ceea ce nările lui inspirau acum era o miasmă care-i întorcea stomacul pe dos. Pielea de capră a măștii se îmbibase cu propria lui sudoare și i se lipise de față, formând parcă un al doilea strat. Nimic din ceea ce purta pe el nu-i ușura mersul. Ploaia îi udase mânușile și pălăria de fetru, iar pardesiul negru cu glugă din stofă de lână apăsa pe capul și umerii lui, de parcă ar fi cărat în spate o a doua ființă. De fapt, era doar el – și dorința să ajungă odată la ea.

Fiecare pas făcut îl chinuia.

Simțea rănilor din tălpi, după patru zile în care nu-și scosese încălțările. Apa îi îmbibase de mult șosetele lungi. Încercase la un moment dat să se descalțe, pentru că usturimea de la bășicile sparte devenise cruntă, dar picioarele i se umflaseră atât de mult, încât fusese imposibil să-și scoată încălțările. Rănilor sângerânde, amestecate cu apa mizeră a ploilor de noiembrie, ce nu se mai opreau de mai bine de o săptămână, degajau un miros greu de suportat. Tot corpul lui miroase a transpirație stătută, a sânge și a moarte.

Moartea era peste tot de luni bune, adusă de Grand Saint Antoine, mai precis de nenorocitul de Chataud.¹ Dacă n-ar fi depus un jurământ când devenise medic, poate că l-ar fi omorât cu mâna lui pe mizerabilul care dezlănțuise coșmarul peste orașul acesta. Spera ca boala să-l găsească și pe Chataud în temnița în care zăcea acum. Ar merita să-și primească sfârșitul în chinuri, ros de bubele cu care se luptau și bieții oameni pe care Pierre nu-i mai putea salva.

¹ Nava Grand Saint Antoine a fost condusă de Jean-Baptiste Chataud. Acesta a fost considerat vinovat pentru epidemia de ciumă din Marsilia. În mai 1720, nava lui a ajuns în portul Le Bruscu sau Pomègue, ocolind zona de decontaminare.

Chataud nu doar că nu-și dusesese nava la Île Jarre s-o decontamineze, așa cum prevedeau legile, dar mai și mințise autoritățile că-și pierduse câțiva oameni pe vas din cauza mâncării proaste, dând vina pe bucătar. Și totul doar pentru banii proveniți din încărcătura lui de cârpe prețioase!

Timp de un secol, măsurile drastice de sănătate publică reușiseră să țină ciuma la distanță, dar odată debarcată, Moartea Neagră își făcea de cap. Se revărsa mai ceva ca un fluviu și încă nu dădea semne că poate fi oprită.

De atunci, Pierre se lupta cu ea. În ultimele zile umblase în toate spitalele improvizate din oraș, ca să trateze bolnavii. Și pentru că aceștia n-au mai încăput nicăieri, acum zăceau pe străzi, urlând și implorând salvarea. De când nu mai era Sophie lângă el, mâncă cel mult o dată pe zi, atunci când simțea că foamea îi roade stomacul mai tare ca bubele din carnea bolnavilor. Partea bună, dacă exista vreuna, era că nu mai trebuia să suporte reproșurile soției sale. Ajungea acasă pe fugă, doar cât să-și spele trupul și să-și schimbe hainele, și atunci o evita.

Cu toate astea, pe zi ce trecea era mai rău. Numărul bolnavilor creștea văzând cu ochii. Nu mai făceau față nici el, nici ceilalți doi medici rămași în viață. Aceștia, spre deosebire de el, refuzau să-i trateze pe săraci și se ocupau de cei mai înstăriți. În ultimele săptămâni primise ajutor doar de la măicuțele din orfelinatul Saint Rochus.

Acolo o întâlnise și pe Sophie cu peste un an în urmă, când fusese chemat să consulte un copil aflat într-o stare gravă. Pe ea o găsisese Pierre la căpătâiul micuțului, ștergându-i broboanele reci și citindu-i rugăciuni dintr-o carte cu coperti maronii, roase de timp.

Când își ridicase privirea spre el, simțise că i s-a oprit respirația.

Cei mai frumoși ochi căprui pe care îi văzuse vreodată îl fixau speriați, cerându-i ajutorul. A rămas blocat pentru câteva clipe. Două bucle de culoarea castanei îi alunecau nestingherite pe umeri, ieșite prin boneta ce părea că nu poate cuprinde bogăția părului ei.

Au vorbit puțin, doar el adresându-i întrebări, ca să-și dea seama cum îl poate ajuta pe băiețel. L-au vegheat apoi împreună în acea noapte. Nici în ruptul capului n-a putut s-o convingă să se retragă. Pentru ea era a doua noapte în care alesese să nu doarmă. Atunci erau doi străini: el, un bărbat căsătorit și cu doisprezece ani mai mare ca ea, iar Sophie - o tânără infirmieră puțin trecută de douăzeci de ani, rămasă fără părinți și hotărâtă să-i ajute pe cei asemenea ei. După acea noapte, nimic n-a mai fost la fel pentru Pierre.

A revăzut-o apoi în fiecare zi, timp de o săptămână, cât l-a vizitat pe micuțul Julien. Nu-și putea lua gândul de la ea. Nicio femeie nu-l tulburase vreodată într-o asemenea măsură - și lui nu-i lipsiseră niciodată femeile. Credea că își iubește soția, căci de cinci ani, de când se căsătorise, îi fusese fidel Josephinei.

Fără ca Sophie să facă ceva concret, doar văzând-o cum se dedica micuților bolnavi, auzindu-i râsul, privindu-i chipul angelic și schimbând câteva cuvinte cu ea, fusese vrăjit de prezența tinerei femei. Trecuse dincolo de gândurile și visurile lui. Se îndrăgostise așa cum nu-și imagina că poate s-o facă vreodată.

Parcă zilele nu mai aveau sens atunci când n-o vedea. După câteva nopți de frământări, îi venise ideea să se ofere voluntar și să viziteze micuții din orfelinat de două ori pe săptămână, doar ca s-o vadă și să fie pentru câteva ore în preajma ei.

„Vin, iubita mea! Ajung imediat.”

Un țipăt de ajutor îi întrerupse șirul gândurilor. Se opri brusc. O femeie între două vârste, desculță, aproape dezbrăcată și cu părul răvășit îi sări în față. În primele clipe nu reuși să își dea seama dacă aceasta țipa speriată de masca lui de corb de pe față sau avea un alt motiv. Era cert că voia ceva de la el.

— Ajutor, doctore! Repede! Vino! strigă ea în vreme ce-l apucă puternic de mână și-l trase spre o ușă larg deschisă. Copilul meu moare! Te rog, salvează-l!

Bărbatul o urmă fără să ezite. Era cât pe ce să calce pe mănua stângă, care-i ieșise din mână când îl smucise femeia aceea și căzuse în noroi.

— Repede, repede! zberă femeia care ajunsese în pragul ușii.

Pierre se aplecă, ridică mănua rapid și, văzând că se umpluse deja de mizerie, o înghesui în buzunarul paltonului, gândind că nu o mai putea folosi pentru moment. După câțiva pași, se pomeni într-o încăpere cu pereți de piatră, în care aerul era la fel de rece ca și cel de afară. Chiar și cu masca, fu lovit de un miros acru, pe care-l cunoștea foarte bine. După cum arăta soba crăpată din colțul dinspre miazănoapte, nu se mai făcuse focul de ceva vreme. În jurul ei mișunau câțiva șoareci, probabil în căutare de hrană. Undeva, în dreapta sobei, lumina chioară a unui geam mic, murdar și aburit se strecura cu greu în odaie. Sub el, pe un pat aproape rupt la unul din capete, Pierre zări corpul unui copil ce nu părea să aibă mai mult de zece ani. Pe fața acestuia văzu bubele mari, umflate și negre, pe care le știa atât de bine. Supurau și asta însemna că boala era în stadiu foarte avansat. Se aplecă, își lăsă jos servieta și tija de fier și ridică cu o mână pătura cenușie, roasă de molii. Băiatul nu părea să mai respire. Îi verifică pulsul și își dădu seama că era prea târziu. Nu se mai putea face nimic. Vru să-l acopere

la loc pe micuț, dar femeia îngenunche și, cu un hohot de plâns, se aruncă deasupra corpului fără suflare. Pe mâinile ei zări pete roșii.

Îi propuse atunci să meargă câteva străzi mai jos, pe Rue de la Charité, unde funcționa unul din adăposturile transformate în infirmerie pentru bolnavii de ciumă, explicându-i că ea ar putea fi salvată, dacă ar avea norocul s-o primească cineva acolo.

Întrucât femeia refuza să se desprindă de patul copilului, Pierre decise să-și continue drumul. Îl durea sufletul pentru fiecare bolnav pe care i-l fura moartea. Și pierdea în fața ei luptă după luptă. Hotărâse să devină medic tocmai pentru că voia să salveze vieți, iar nepuțința în fața pierderii lor îi apăsa nu doar sufletul și conștiința, ci și umerii deveniți grei ca plumbul.

„Încă unul înghițit de boală!” gândi el.

„Cu siguranță că Sophie mă așteaptă îngrijorată!”

Ieși din casă, lăsând femeia să-și jelească băiatul. Afară, ploaia se oprise. Era aproape noapte. Mări pasul ca să ajungă mai repede. Cu o mână își scoase pălăria și o îndesă sub brațul care purta geanta și cu cealaltă își smulse masca de pe față. În secunda următoare își dădu seama că-și lăsase tija de fier înăuntru, dar nu mai voia să piardă nicio clipă, așa că-și văzu de drum. Trase cu sete în piept aerul rece și umed. Uitase cum e să respiri liber și să nu te năpădească duhoarea hoiturilor de șobolani și a cadavrelor măcinate de boală. Uitase și de propria-i durere, și de usturimile din tălpi, pentru că își dădea seama că era aproape. Din capătul străzii trebuia să o ia la dreapta și, în câțiva pași, avea să fie în sfârșit la ea.

N-o văzuse de luni, iar azi era miercuri și el îi promisese că îi găsește o altă locuință, mai călduroasă și mai potrivită să-i găzduiască pe ea și pe pruncul pe care-l

așteptau să se nască din zi în zi. A fost nevoit să tragă multe sfori și chiar să se umilească în fața unei rude îndepărtate de-ale Josephinei, ca să obțină un apartament, deasupra unei băcănii de pe Rue du Panier. L-a închiriat însă și, de-acum, putea să-și ducă iubita acolo. Decisese să-și părăsească soția și să se mute și el împreună cu Sophie, înainte să li se nască copilul.

Oricum, fusese un laș că o lăsase până acum singură, pradă bârfelor și injuriilor. Un copil dintr-o relație nepermisă cu un bărbat însurat era o mare pată pe onoarea oricărei tinere necăsătorite. Dar Sophie înfruntase rușinea cu o forță pe care el n-o avusese la început și despre care ea zicea că o căpăta din iubirea ce i-o purta lui și miracolului din pântecul ei.

Ajuns în fața casei, fu uimit că nu vedea nicio lumină și nici fum pe coș. Găsi ușa încuiată.

„Unde-o fi?” se întrebă el. Simți în spate un fior de gheață. Ceva nu era în ordine. Stabilise cu ea să nu mai iasă din casă, pentru că sarcina era avansată și epidemia pândea pretutindeni. Își eliberă rapid mâinile, lăsând jos, pe treapta de lemn, geanta, pălăria și masca și se năpusti asupra geamului, bătând cu forță și strigând-o de zor:

— Sophie, *mon amour!* Sophie!

Își contorsionă corpul în fel și chip, doar, doar ar putea zări ceva înăuntru. Întunericul pusese însă stăpânire peste tot în jur. Ce bine ar fi fost să aibă și el o cheie! Singurul lucru pe care-l putea face acum era să forțeze ușa. Își luă avânt și se înfipse cu umărul drept în ea, dar fără rezultat. Repetă gestul de câteva ori, schimbând umărul. Gânduri negre îl năpădeau cu fiecare lovitură care eșua. După mai multe încercări, reuși s-o spargă și să pătrundă înăuntru. În micul hol domnea același întuneric de afară. Și era la fel de frig.

— Sophie, unde ești? Sophie, răspunde! Vorbele sale izbeau doar pereții, fără să primească un răspuns.

Se îndreptă rapid către cămăruța din față. Ușa acesteia era deschisă. Cu mișcări disperate, pe pipăite, se strădui să ajungă unde știa că ar trebui să fie masa. Lovi cu piciorul un obiect și se aplecă instinctiv să-l ridice, continuând s-o strige. Își dădu seama că vărsase vasul de ceramică pe care-l folosea ea să-și spele fața și mâinile. Reuși să aprindă lampa cu ultimul băț de chibrit rămas și o ridică de pe masă, învârtindu-se cu ea prin cameră.

Deodată o zări pe Sophie întinsă pe pat. Era sprijinită pe două perne, cu capul ușor căzut într-o parte. La piept strângea ceva înfășurat într-o pătură.

— *Mon amour!* strigă el.

Ajuns lângă Sophie, văzu o pată mare de sânge sub abdomenul ei.

2. Bal la spital

Încă de la primele ore auzise că seara asta urma să fie una specială. Fusese surprinsă că mai mulți colegi, chiar dintre cei morocănoși, pe care nu-i prindeai la astfel de evenimente scortoase, acceptaseră invitația. Păreau nerăbdători să-și schimbe halatele cu smochinguri. La vestiare, în sălile de operație, pe scările de serviciu, unde-și mai trăgeau sufletul între consultații, se discutasă de zor despre evenimentul anului, cum îl și catalogaseră deja, deși era abia sfârșit de mai. Gurmandul Sam, farmacistul-șef al spitalului, adusese vestea că meniul va fi pregătit de doi dintre cei mai renumiți chefi din oraș.

Mai mult, Michel, directorul medical, îi lăsase un mesaj pe telefon prin care o invita fără drept de refuz să treacă pe la sala șase, lângă biroul lui, înainte să-și facă apariția la bal.

„După ce că sunt nedormită de aproape douăzeci și patru de ore și trebuie să particip la marele bal, îmi mai pune și vreo ședință înainte!” se gândi ea.

Mare i-a fost surpriza să descopere două hairstiliste, aduse ca să ajute doctorițele să arate precum divele de la Hollywood.

— De ce vă mirați așa, doamna doctor? spuse una dintre ele în timp ce-i aranja un coc din bucelele castanii pe care Gaby apucase să le spele înainte să plece în fugă de acasă, dar nu și să le usuce până la capăt. În fond, luați parte la un bal de caritate! Umblă vorba că vor veni multe celebrități. Cu cât mai prezentabil va fi personalul spitalului, cu atât mai multe șanse ca bogătanii invitați să scrie securi mai grase.

Găsise cam abruptă replica tinerei cu părul verde, tuns extrem de scurt și cu un șir interminabil de piercinguri în urechi, dar, cumva, avea sens ce spunea. Înțelesese și de ce Michael fusese așa enigmatic. La cât de bine o cunoștea, știa că ar fi făcut orice să se eschiveze de la aceste pregătiri. Abia o convinsese să îmbrace rochia, pe care cel mai probabil n-ar fi cumpărat-o niciodată în viața ei.

Acum sala arăta spectaculos. După câțiva pași, auzi acordurile unui pian. Simți cum i se înfioară pielea, iar inima începu să-i bată mai repede. Un tânăr făcea magie cu clapele, interpretând o piesă de Chopin, melodia pe care mama și bunica ei i-o cântau adeseori. O cuprinse un dor nespus de ele. Alături de tânăr erau pregătiți să performeze alți câțiva membri ai Orchestrei Filarmonice din Boston, sub bagheta ilustrului Benjamin Zander. Gaby îl mai văzuse o dată, în timpul facultății, când fusese invitat de unul din profesorii ei de la Harvard să le țină un discurs motivațional.

Privind în jur și împărțind saluturi cunoscuților, înțelegea abia acum de ce a trebuit să renunțe la singura ei plăcere vinovată din spital: acel cappuccino special făcut de Emily, barista, cu două shot-uri de cafea și două degete de spumă de lapte.

Renumita cafeterie din Boston Children's Hospital fusese închisă mai bine de trei luni pentru renovare.

În locul ei a apărut un *food court*² cum nu mai văzuse până azi, mai ales într-o astfel de instituție. Dacă n-ar fi fost Maya și cafeneaua din colțul străzii, probabil că zilele și mai ales nopțile ei ar fi fost și mai grele.

Gaby nu mai recunoștea nimic din vechiul spațiu. Totul fusese schimbat. Mesele de lemn fuseseră înlocuite cu altele moderne, din sticlă colorată de diferite dimensiuni și mărimi. Scaunele din jurul lor păreau mai confortabile decât cele care o făcuseră pe ea să renunțe de mult la a mai purta dresuri la serviciu. Zona de luat masa își dublase dimensiunile și apăruse o alta, special amenajată pentru servit cafeaua, care semăna mai degrabă cu un bar cochet, decât cu o cafea de spital. Spoturi luminoase și becuri cu led având un design futurist confereau un aer SF.

„Deșteaptă mintea care s-a gândit să împuște doi iepuri deodată: să inaugureze noua cafeterie și s-o facă printr-un bal de caritate!”

— Wow! Sunt fără cuvinte! exclamă Maya, oprindu-i șirul gândurilor și postându-se în fața ei, îmbrăcată într-o minunată rochie neagră de voal, care-i masca inteligent cele câteva kilograme dobândite în ultimele luni.

— Și eu, dar cred că dintr-un cu totul alt motiv decât tine, răspunse Gaby cu jumătate de glas, făcându-și de lucru cu șuvița de păr ce-i atingea discret urechea.

Nu știa cum să interpreteze gesturile prietenei ei, ale cărei mâini ajunseseră în doar câteva secunde de la gură, la șolduri. Doi ochi albaștri o țintuiau de parcă ar fi vrut să se asigure că nu intenționează s-o ia la goană undeva. Ar fi fost greu să facă asta acum, fiindcă sala era aproape plină. Toată ziua încercase s-o evite, îngrozită la gândul că va trebui să dea niște explicații pentru seara

² Zonă extinsă de luat masa.